

KONTTAAVA KOOMIKKO

TAMMI

LASSE NOUSIAINEN

KONTTAAVA
KOOMIKKO

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

© Lasse Nousiainen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2017

ISBN 978-951-31-9363-8

Painettu EU:ssa

1

Kohtu on maailman paras paikka, voisin olla täällä ikuisesti. Olo on täydellisen turta, aivan kuin minulle laskettaisiin tauotta kodeiinia suoneen. Olen vapaa, mistään ei hierrä, sain joogagurun mielen ilman uhrauksia ja askeesia. Tämä on loton päävoitto, joka maksetaan pelkkänä hyvänä olona.

Korkeuksiin pyrkivällä ihmiskunnalla on väärä suunta. Minä kellun mieluummin sisäavaruudessa. Enää ei ahdistista tai purista, vaikka epäilen kuolleen vitutukseen. Rakastan suunnattomasti kantajaani, en haluaisi koskaan poistua hänen sisältään. Ulkopuolella puhutaan, että synnyn pian ja olen toivottu lapsi. Tässä elämässä saan avaramman laitumen ja harkitsen paremmin, milloin käyn määkimään ja missä.

Kätilö kiskoo päästäni, panen kaikin voimin vastaan, mutta minua pusketaan samaan aikaan ulos maailmaan, johon en tahdo. Olen jo kärsinyt liian monet aamu-

herätykset, kohdannut tarpeeksi kylmää ja pimeää, vastuuta ja auktoriteetteja. Tahtoisin lorvia pommisuojojassani vielä hetken, vaikka ikuisuuden. Täällä on ravintoa ja lämpöä pitkäkestoisenkin katastrofin varalle. Kantajalani on moitteettomat elämäntavat ja hyvä musiikkimaku. Olen kuullut vanhaa heviä, tuttuja riffejä entisen elämäni nuoruudesta. Metallica kuulostaa melkein paremmalta vatsan läpi kuultuna. Antakaa yksinäisen olla, älkää enää repikö.

Eikö henkilökunta voisi pitää pienen tauon, mennä tupakalle tai vaikka kotiin asuntolainojen korkoja laskemaan. Eikö televisiosta tule tänään jotain, josta voisi huomenna rupatella kahvihuoneessa. Kuulin kun he puhuivat vauvan olevan yliaikainen. Eikö hidasteluni ole riittävän hyvä vihje siitä, että en ole tulossa. Vihloo pahasti ja on kylmä, miksi en älynnyt vetäytyä perätilaan. Ymmärän keisarileikkauksella syntyneitä lapsia, kuka hullu tulee ulos vapaaehtoisesti pää edellä.

Valoa näkyy, saavun estradille ilman aplodeja mutta näyttävästi. Tunnen, kuinka ympärilläni paikat repeävät. Kantaja on minulle varmasti ikuisesti katkera, kun saa tikkirivistön hellimpään paikkaansa. Minä saan syyllisyydentunteen ilman omaa syytäni, minä olisin kyllä jäänyt. Mahasta käsin olisin vastannut tekemisistäni, rakensin sinne jo majani.

Kun siirryin kohti syntymäviivaa ja viuhdoin, hörppäsin lapsivettä tai muuta juomakelvotonta. Nyt en saa kunolla hengitettyä. Kohtaan tämän elämäni ensimmäisen

kriisin, edellinen olikin kolmenkymppin. Hoitohenkilökunta huolestuu hetkellisestä hapettomuudestani, mutta ei panikoi. Mieleeni tulvi muisto, kuin pysäytyskuva elokuvasta: takahuone, esityksen jälkeinen euforia ja hiljaa sisään hiipivä tyhjiydentunne, kun yleisön nauru on lakannut.

Synnytyslääkäri saapuu paikalle ja ottaa tilanteen haltuun. Ei huolta, en aio kuolla tähän, vähintään kerran olen jo kuollut. Vaadin parasta ammattiosaamista käyttöön ja äkkiä, happikaappiin en lähde. Nyt vähän helpottaa, ehkä tästä selvitään. Huudan ja itken, ilmoitan olevani elossa.

Ensipesut on syytä tehdä äkkiä, tahdon pian kantajani viereen lämpimään. Hyörinä ympärilläni ärsyttää, etenkin outo mies, joka kuvaa minua. Raivostun myös kaikesta hyssyttelystä. Kyllä minä saan huutaa, jos kerran suututtaa ja vesikin on liian kylmää.

Huoneen värimaailma on klassinen sairaalanvihreä. Sängyllä naisen jalkojen välissä astiassa on verta ja istukka, jossa happi, ravintoaineet ja kuona vielä äsken kulkevat. Minulta mitataan pituus ja paino, sitten tupakalta haiseva kätilö nostaa minut sänkyyn naisen, minun äitini viereen.

Äiti on kaunis ja lempeä, väsynyt mutta maailman ihannin. Makaan vasten rintoja, jotka voisivat olla urheilulehden bikiniliitteen kansikuvassa. Ehkä tämä ei ollutkaan niin huono juttu tämä syntymä. Huokaisen ja oksitosiinia vapautuu meidän molempien verenkiertoon. Toivon ainoastaan, että äiti lakkaa hyräilemästä. Olen jo

rauhottunut, ollaan vaan hiljaa, tissit riittävät. En malta odottaa, että saan ne suuhuni. Minä rakastan sinua, maailmassa ei ole mitään muuta kuin sinä.

Kukas vittu tuo on, säikähdän kun hikiset kädet silitävät selkääni. Outo kuvaaja esittelee itsensä:

”Isi tässä”, kuuluu ujolla äänellä.

Yritän torjua isän pois tietoisuudestani, mutta hän on sitkeä. Mustissa farkuissa ja kulahtaneessa hupparissaan hän toivottaa minut tervetulleeksi maailmaan. Mietin, miksi hän on niin ylpeä. Mitä hän on tämän eteen tehnyt. Laukesi yhden kerran, silloinkin luultavasti liian aikaisin. Synnytyksen aikana hän soitti stereoista omasta mielestään loistavia tsemppausbiisejä ja kannusti divaritasoisilla kannustushuudoilla. Hän ei uskaltanut leikata minun napanuoraani ja pesunkin jätti kättilöiden huoleksi. Hyvää videokuvaa hän varmasti sai, mutta toivotavasti ei laita nettiin ilman lupaa.

Hoitohenkilökunta jättää meidät hetkeksi kolmistaan. Nyt äiti ja isä saavat halailla ja itkeä onnesta, odotus on ohi. Elämä on ohi, sanoisi joku lapsivastainen, mutta minä voin lohduttaa kertomalla, että bileet eivät pääty, vaikka lapsi syntyy. Bileet vain jatkuvat ilman teitä.

Vanhemmillani ei kummallakaan ole sormusta nimettömässään, mutta he ovat naimisissa, olen kuullut äidin puhuvan aviomiehestä. Ihan sama, eroatte kohta kuitenkin. Mitäs jos minä naisin äitini, tämän sairaalaseurakunnan läsnä ollessa sanoisin tahdon. Äidillä ja minulla olisi edessämme yhteinen kaunis tulevaisuus, oma koti ja siellä kaksi lemmikkiä: vasen tissi ja oikea tissi.

Tahdon nukahtaa tähän onnelliseen ajatukseen, mutta äänekäs kätilö tuo äidille ruokaa. Mehu on kaadettu juhlavasti muoviseen kuohuviinilasiin ja serviettejä koristaa kornit haikarat. Isä ottaa minusta kuvan puhelimellaan ja näyttää sen äidille. Kun äiti on hyväksynyt otoksen, isä kirjautuu Facebookiin ja liittää aikajanelleen tämän elämäni ensimmäisen valokuvan. Pian pituuteni ja painoni keräävät tykkäyksiä ja isän Facebook-sivun reunaan alkaa ilmestyä vauva-aiheisia mainoksia.

Huoneessa on liikaa valoa, seinät ovat maalarinvalkeat ja ikkunoissa verhot, jotka joskus olivat puhtaat ja muodikkaat. Lähdin pieleen menneen keikan jälkeen jatkoille kaupungin vuokraluokkuun, tällä kertaa juhlistamaan yksinhuoltajaäidin ensimmäistä vapaailtaa kuukauteen. Nainen nautti baarissa liian monta päärynäsiideriä ja tarvitsi luotettavan saattajan. Kotona hän virkistyi uuteen nousuun, laittoi stereoista Bon Jovia soimaan ja houkutteli minut harrastamaan seksiä ensin sohvalla ja sitten lattialla. Tämän jälkeen sain kuulla tilitystä lähielämästä ja siitä, kuinka leipäjonossa hävettää. Nainen tarjosi myös Viron-tuliaisista tehdyn liian vahvan drinkin, kun olisi pitänyt juoda enää vettä. Olen ihan hiessä ja oksennus kysellee kuulumisia kurkussani. Nainen ehdottaa, jos voisimme harrastaa vielä pienet aamuleikit. Suihkussa on käymättä, hampaat harjaamatta ja eiliset hanaoluet pulputtavat vieläkin vatsassa, mutta suostun. Harvemmin peräännyn, aivan liian lammasmaista minulle. Kertaus ei

ole muutenkaan pahitteeksi, sellaista sähläystä viime yö oli. Hyvä jos muistimme, kummalla on pippeli ja kummalla pimppi. Pannaan vaan, kerranhan täällä vain eletään, ainakin suurin osa meistä.

It's now or never. I ain't gonna live forever. I just want to live while I'm alive.

Pystyin kuuntelemaan Bon Jovia yöllä, kun otin siihen ironisen asenteen. Onneksi lapsen naarmuttama cd-levy jumittui soittimeen. Nainen alkaa riisua yöpaitaansa, mutta emme ehdi aloittaa, sillä ovi aukeaa ja huoneeseen astuu mitä suurimmalla todennäköisyydellä väkivaltainen miesystävä. Olen motissa, nyt on tapeltava. Ennen kuin otan uhkaavan kurkipotkuasennon, katson tarkemmin ja tajuan, että edessäni seisoo nuori nainen hoitajan asussa.

Nukuin niin makeasti, että unohdin olevani Kättilö-opiston perhehuoneessa. Säikähdän mielikuvaa Martinlaakson krapula-aamusta ja karjun niin kovaa kuin vauvasuulla vain on mahdollista. Äiti nostaa minut välittömästi kärrysängystä ja rauhoittaa syliinsä jo pelkästään omalla tuoksullaan. Viereisellä sängyllä lojuu tyyppi, joka eilen alkoi kutsua itseään isäksi. Hän makaa kuin voittaja, kisan jälkeen suoraan sänkyyn kaatuneena. Farkut ovat edelleen jalassa ja hupparin huppu on vedetty hikisten hiusten suojaksi. Isä kokee olevansa lopen uupunut, synnytys oli niin koskettava ja rankka, vaikka hän vain seisoi vieressä ja toisteli perhevalmennuksessa oppimiaan kannustuslauseita. Nyt hän luulee uuden elämän ihmeen lujittavan parisuhdetta ja että perusteilla on ihan oikea perhe. Ehkä nuoren isän ei kannattaisi tuulettaa vielä,

minä saatan kehittää itselleni koliikin ja huudan kolme ensimmäistä kuukautta yhtäjaksoisesti.

Hoitajalla on viehättävä, mutta ei yhtään liioitteleva meikki. Hän puhuu rauhallisella äänellä, en voisi kuvitella hänen koskaan huutavan kenellekään. Vaikka poikaystävä pettäisi hoitajan oman äidin kanssa, se kuitattaisiin rauhallisella itkulla. Hän näyttäisi silloinkin täydellisen kauniilta, ei yhtään sellaiselta, jolta itkevä ihminen yleensä näyttää. Hoitaja nostaa minut syliinsä, hän tuoksuu ja hehkuu kuin Britney Spears loiston aikoinaan omassa hajuvesimerkissään. Hoitaja varmasti tietää, että sairaalassa ei saisi käyttää vahvoja tuoksujia, mutta ehkä tänään ohje on unohtunut. Varmoin ottein hän laskee minut hoitotasolle, riisuu minut, avaa vaippani ja tarkistaa nivustaipeeni. Hän koskettaa hellästi, mutta ei lepertele turhia. Samalla hän opastaa äitiä hoitotoimenpiteissä ja antaa vinkkejä. Napakuoppakin käydään läpi ja napatynkä hoidetaan. Minulla on niin hyvä olo, että lasten suloisesta pepustani minimaalisen annoksen vastasyntyneen pihkaista kakkaa. Nyt rummun pärinää kiitos, tällä tyyppillä on koomikon tilannetaju ja tarkka käsitys oikeasta ajoituksesta. Hoitajaa naurattaa, hän tekee senkin niin ihanasti. Minä olen saanut tämän poplaulajaa muistuttavan neidon pauloihini, olenhan juuri nyt kuumin tähti omassa genressäni. Minulla on oma entourage täällä sairaalan lapsivuodeosastolla. Yritän kaikin voimin sanoa ääneen: Hoitaja, ota minut mukaasi, mennään treffeille. Vie hetkeksi taukhuoneeseen rentoutumaan, näytä vaivihkaa rintojasi ja hukuta minut niiden

väliin. Anna minun pärisytellä niitä, ne näyttävät niin kutsuvilta. Minä keksin niistä vielä runon ja raapustan sen sillankaiteeseen.

En saisi olla uskoton edes ajatuksissani. Minulla on nyt kiinteä suhde omaan äitiini, ei ole muita ihmisiä eikä olentoja tässä maailmassa. Alan katua syvästi äskeisiä haaveitani ja alan itkeä. Hoitaja vähän yllättyy. Minäkin olen hämmentynyt, mietin, olenko vauvan vai aikuisen tasolla. Pystyn kehittämään hoitajasta fantasian, mutta en osaa nousta seisomaan ja taluttaa häntä kanssani paratiisiin. Välillä itku tulee tahtomatta ja joudun taistelemaan, ettei lapsenmieli ota minusta valtaa.

Äiti nostaa minut hellästi ylös ja pesee puhtaaksi kaikista tahroista. Käsienpesuallas tuntuu unelmien kylpyammeelta, kun äiti minua siinä kastelee. Nyt käsitän kaikki maailman imelät rakkauslaulut, joita edellisessä elämässäni ymmärtämättömänä pilkkasin.

3

Perhehuoneen tylsä seinä piristyy kummasti, kun äiti kiinnittää siihen julisteen, joka esittää Nalle Puhin por-sastelevaa kaveria. Äiti pakkasi Nasun sairaalakassiin hyvissä ajoin ennen synnytykseen lähtöä, koska oli kuullut kaveriltaan, että perhehuoneet ovat häpeällisen ankeita. Maailmanympärysmatkan tarpeet täyttävä sairaalakassi nökötti eteisen lattialla valmiina useita päiviä. Sivutaskussa olleet eväsbanana nit hautuivat syömäkeltvottomiksi ja jättivät Nasuunkin makean hajun. Isä ei ottanut mukaansa kuin bokserit, vaihtopaidan ja deodorantin. Hammasharjan hän sanoi unohtaneensa, mutta kännykkä ja sen ansiosta koko maailma on jatkuvasti hänen kätensä ulottuvilla. Minustakin on jo kaksi kuvaa so-siaalisessa mediassa.

Tämän elämäni toinen ilta on alkamassa, ensimmäinen meni kokonaan syntymiseen liittyvissä järjestelyissä. Ensimmäiset yön et olivat levottomat, vaatteet ahdistivat ja kaipasin koko ajan takaisin kohtuun. Aamulla

pääsin ensimmäiselle retkelleni, kun isä kuljetti minua pitkin lapsivuodeosaston käytävää. Sain maata selälläni metallikärryissä ja tuijottaa kattoa sekä räpsyviä sairaalan valoja. Tässä uudessa kehossa minulla on luonnostaan huono näkö tai sitten se on vasta kehittymässä, niin vaikealta näkeminen vielä tuntuu. Isä soitti käytävältä puhelun töihin ja ilmoitti aloittavansa kahden viikon isyyshomman välittömästi. Hän on kirjoittava urheilutoimittaja, joka saa pitää nyt pienen tauon sarjataulukoiden ja piste-pörssien analysoimisesta. Puhelun lopussa isä vielä toivoi pääsevänsä pian pois tästä hikisestä laitoksesta. Minäkin haluan jättää taakseni tämän kalpean lapsitehtaan ja odotan mielenkiinnolla uuteen kotiin pääsyä. Toivotavasti emme asu maalla eikä meillä ole lemmikkieläintä, joka tulee valeraskaaksi ja alkaa pitää minua pentunaan ja nuolee karkealla kielellään minut puhtaaksi aamuisin.

Äiti kävi suihkussa ja raportoi, että kokemus oli ollut kivulias. ”Vitun tikit”, hän toisteli. Sen kuuli myös huoneeseen ryysännyt vauvalokuvaaja. Ylipirteään paitaan pukeutunut jamppa voisi aivan hyvin toimia myös auto-kauppiaana, niin aggressiivisesti hän myi perheellemme valokuvasetin kenenkään edes näkemättä valmiita kuvia.

”Ainutlaatuinen hetki maailmassa ja kuva, josta tulee yksi tärkeimmistä elämänpolulla. Voiko sitä jättää ostamatta”, hän henkäisi. Törkeän hintaiset valokuvat tekevät vaivattomasti kauppansa, koska harva ensisynnyttäjä pystyy niistä hormonimyrskyssä kieltäytymään. Jotenkin siinä yhteydessä vaan unohtuu, että isä on jo ottanut lähemmäs sata kuvaa viimeisen vuorokauden aikana ja

niissä on enemmän elämää ja eritteitä kuin tämän kokokeltaisissa heiluvan kameramiehen pikaotoksissa. Tuolainen painostava myyntityö pitäisi kieltää, tai vaihtoehtoisesti täällä pitäisi sallia muukin kaupankäynti. Eikö näissä perhehuoneissa voisi kiertää kauppias myymässä hienoja sikareita ja kunnan konjakkia. Eihän kukaan isä voisi kieltäytyä ostamasta sellaisia suuren syntymäjuhlan kunniaksi. Sehän olisi loukkaus lasta kohtaan. Vähintään olutta pitäisi olla myynnissä, pilsneriä sairaalan omasta panimosta ja etiketissä oma vauva. Itse voisin kuvitella perustavani yrityksen, joka ottaa synnytysosastolla äideistä ennen ja jälkeen -valokuvia. Vankalla ammattitaidolla ja kunnioittaen, mukavat muistot kirjahyllyyn sukulaisten ihmeteltäväksi:

”Tuosta kolosta se pikku vauveliini sitten pulpahti. Aika kova se on sottaamaan, vai mitä?”

Kello on jo kuusi ja vierailuaika on alkanut. Isä käy hakemassa alakerrasta anopin ja appiukon. Isän vanhemmat lähettivät molemmat kannustavat onnitteluviestit Pohjois-Suomesta. Eronnut pariskunta pitää ilmeisesti suhteellisen vähän yhteyttä ainoaan poikaansa. Anoppi ja appiukko sen sijaan aikovat olla vahvasti läsnä ja ovat hyvissä ajoin ilmoittaneet tottelevansa vastaisuudessa vain nimityksiä mummo ja vaari. Asiasta ei neuvotella.

Vaari kurkistaa perhehuoneen ovesta sisään ja virnistää. Mikki Hiiri -ilmapalloa kantava mummo työntää pelilevän vaarin kukkakimppuineen oviaukosta sisään ja ensimmäinen sukukokous voi alkaa. Minä yritän ilmoittaa

huutamalla, että olen valmis ottamaan kaikki perintöni ennakkoon heti, kun minulle on luotu oma pankkitili. Mummon mielestä minä olen täydellinen.

”Näköjään on voimakasluontoinen lapsi, onkohan äidiltään sen perinyt”, mummo miettii.

”Ihan taitaa tulla isoäidiltä saakka se luonne”, vaari virnuilee.

”Ihanan pienet kädet”, mummo sanoo välittämättä vaarin kommentista.

”Oletteko saaneet nukkua yhtään”, vaari vakavoituu.

”Aika vähän”, isä sanoo.

”Täällä taitaa olla äänekkäitä naapureita, huutoa kuuluu muistakin huoneista”, vaari toteaa.

”Mä haluaisin päästä jo kotiin omaan sänkyyn”, sanoo äiti ja minä mietin ihan samaa.

”Mä käyn hakemassa maljakon näille kukille”, sanoo isä ja lähtiessään hipaisee äidin kättä hellästi. Minä yritän katsoa isää tuimasti, mutta ilmeiden tekeminen on vielä vaikeaa.

Joudun makaamaan ensimmäisen vartin mummon sylissä ja kuuntelemaan ylisanoja olemuksestani. Tavallaan on kiehtovaa herättää ihmisissä näin suurta mielihyvää olemalla vain olemassa. Kun mummon kädet väsyvät, hän tarjoaa minua vaarin syliin. Tuore isoisä hiukan ujostelee, eikä minuakaan voisi vähempää kiinnostaa maata tuntemattoman vanhan sedän genitaalien päällä. Mummo kuitenkin ratkaisee tilanteen voimakeinoin ja työntää minut väkisin vaarille, ja niin hänenkin sydämensä sulaa. Ei mene kuin kolme minuuttia ja hän hyräilee tyytyväisenä.

Minunkin mielestäni Tapio Rautavaaran Sininen uni on hieno laulu. Odotan jo kaikkia tulevia syntymäpäiviäni ja vaarin lahjoja. Minä otan vastaan kaiken näiden ihmisten tarjoaman avun ja tuen, kunnes kahdeksantoistavuotiaana hylkään heidät ja lähdän Etelä-Amerikkaan syömään sienä ja etsimään sisäistä intiaania.

Eroavan eskimopariskunnan makuuhuoneessa on kylmää, mutta Helsingissä on tänään vielä kylmempää, siksi isä pukee minulle riittävästi vaatteita. Väestöliiton antamassa perheoppaassa on ohjeita vauvan ensimmäiselle kotimatkalle ja tärkeisiin ensihetkiin uudessa kodissa. Isä luki aamulla ohjeita äidin kanssa ja nyt isä luulee saaneensa niistä tarvittavaa itsevarmuutta. Toivottavasti hän ei kotimatkalla heitä mitään isyyteen liittyvää läppää taksikusille.

”Mitenköhän me pärjätään tän kanssa kotona”, äiti miettii samalla, kun kerää vielä viimeisiä tavaroitaan laukkuun.

”Hyvin se menee. Eletään samalla tavalla kuin ennenkin. Kesällä mennään yhdessä festareille”, isä sanoo.

Tässä vaiheessa isä voi vielä valehdella itselleen ja uskotella muillekin, mutta pian todellisuus lyö ja lujaa. Unet lyhenevät, väsymys hidastaa ajatuksenjuoksun ja selibaatti jomottaa nivusissa. Odotan jo juhannusfestareita,

kun isä pääsee vaihtamaan vaippojani kerran kaatuneessa bajamajassa ja yöllä hän herää teltassa märästä makuupussista, kun minä puklaan hänen naamalleen.

Isällä on ongelmia minun köyttämisesssäni. Miten vaikeaa voi olla laittaa yksi vauva istumaan yhteen helvetin turvakaukaloon. Minä toki itken ja olen rauhaton, mutta onhan tässä syytäkin. Olen pätkäillyt näitä uusia olosuhteita. Jos kasvan tässä kehossa normaalissa lapsen kehitystahdissa, minulla tulee olemaan vaikeaa näiden ajatusteni kanssa. Joudun myös jättämään hoitajani tänne, ehdin jo vähän kiintyä häneen. Kolme vuorokautta olimme täällä ja parhaat hetket olivat silloin, kun tämä vaalea hoitaja oli työvuorossa. Kyllä minä soisin, että äidilläni olisi noin kaunis apulainen. Tämän päivän jälkeen hän hoitaa täällä satoja minua huonompia lapsia. Hoitaja heittää hellyytensä harakoille, kun minä liidän uuteen pesään. Koen eroahdistusta. Sitä ei helpota edes ruskovillainen päähine, joka kuulemma eristää hyvin lämpöä ja jonka isä sanoi hankkineensa typerästi nimetystä lastentarvikeliikkeestä. Isä ei vielä tiedä, että minä en ole materialisti, olen tissientusiasti. Tissittä olen tyytymätön ja silloin huudan. Ja sisäisesti huudan, kun mieleeni nousee tietoisuus siitä, että isäkin on äitini rintoja joskus hampailaan näykkinyt ja epäilemättä pyrkii sitä mahdollisimman pian taas tekemään.

Hoitaja tulee huoneeseen ja antaa äidille kortin, jossa on päivystävän kättilön puhelinnumero.

”Jos tulee ensimmäisinä öinä jotain kysyttävää, ei tarvitse epäröidä, milloin vaan saa soittaa.”

Minulla olisi jo nyt kysyttävää. Koska saan alkaa syödä kiinteitä ruokia? Pitsaa tekisi mieli. Fantasia neljällä täytteellä: pepperoni, paprika, kebabliha ja punasipuli. Saa totta kai laittaa oreganoa ja ottaisin myös ison oluen. Siitä muistuin mieheeni, että minulla on jano ja nälkä. Vapauttakaa minut tästä kaukalosta, miten kovaa oikein pitää huutaa, perkele! Kukaan ei näköjään rakasta minua. Saatana tissiä nyt heti!

Äiti ymmärtää, näprää paidastaan pari ylänapia auki ja nostaa minut ruokailemaan sairaalan nojatuoliin. Isä huokailee paksussa takissaan ja ruma pipo päässään.

Hoitaja tulee sattumalta kanssamme samaan hissiin ja isä kannattelee turvakaukaloa juuri sopivalla korkeudella, jotta voin antaa vähän silmää kauniille lapsenpäästäjälle. Vaikka äiti on ainoani, saan kai flirttailla muillekin, kerätä hymyjä ja rakentaa itselleni tervettä itse-tuntoa.

Teemme yllättäen pysähdyksen ala-aulan kahvilaan, koska isä ostaa itselleen limua. Kassa on hitaampi kuin rauhoittavia napsiva koala ja minä kökötän turvakaukalossa vetoisella lattialla ja palelen. Taksi seisoo pihalla liukuovien takana, kuski juttelee raskaana olevan tupakoivan naisen kanssa. Onneksi äiti nostaa minut ylös ennen kuin saan virtsatietulehduksen. Lähdemme kävelmään kohti mittariautoa ja toivon, että unohtaisimme isän tänne sairaalaan. Hän eksyisi Kätilöopiston uumeeniin, tulisi höperöksi ja kasvattaisi hävyttömän pitkän parran, johon olisi vaara kompastua kohtalokkaasti. Tämä

kolmiödraama täytyisi ratkaista heti alussa. Meidän kotiimme ei mahdu muita kuin minä ja äiti.

Taksikuski nostaa minut takapenkille ja kertoo samalla äskettäin syntyneestä lapsenlapsestaan. Kuulemma vähän isompi kuin minä ja toinen poika perheessä. Ensimmäinen täyttää pian kolme, miltei lukee ja ajaa kohta jo ajokortin. Kuskin äänessä kuuluu rehvakka kokemus. Äijä kurvaa keltaisilla valoilla Mäkelänkadulle ja suuntaa kohti keskustaa. Autoradioon on viritetty rockasema ja peruutuspeilissä roikkuu vihreä hajustekuusi. Kuskin lähes jokainen kommentti päättyy makeaan nauruun. Minun on pakko rakastaa tätä tyyppiä. Isä pyytää laittamaan radion kiinni, ettei vauva häiriinny. Saan taas yhden syyn olla pitämättä tuosta ylisuojelevasta hanusta, jolla on epävarmat otteet ja hikiset kädet. Taksikuski alkaa veistellä tappavan kylmästä tammikuun säästä ja esittelee etupenkin peitteenä olevaa lämmittävää taljaa. Minä saan päähäni kummallisen ajatuksen edellisen elämäni päättymisajankohdasta ja siitä, kuka tai mikä minut tappoi. En saa kerittyä ajatusta kasaan, vaikka haluan sitä märehtiä. Vatsassani alkaa tuntua oudolta ja sitten minulle tulee kakka vaippaan. Tarkoitukseni ei ollut tehdä näin ja toivon, ettei haju haittaa kuskin ajoa. Näköjään en vielä hallitse uutta kehoani.

Rappukäytävässä huomaan, että olen syntynyt keski-vertoa paremmin toimeentulevaan perheeseen. Missään tapauksessa emme ole lähiössä vaan muodikkaasti kantakaupungissa. Lamput ovat ehjiä eikä rappusissa ole

verijalkiä. Kakka täällä haisee, mutta tiedämme jo miksi. Meitä vastaan kävelee pariskunta, näyttelijöitä molemmat, olen nähnyt heidät televisiossa ja tavannutkin josain bileissä. Luulen, että he eivät todellakaan ilahdu siitä, että taloyhtiöön muuttaa vauva, sillä se tietää itkua ja myöhemmin kiljuntaa ja töminää. Parhaassa tapauksessa minusta kehittyy kanta-astuja, joka yläkeran tepastelulla häiritsee taiteilijoiden luovan kuulaita krapula-aamuja. Tässä on hyvä esimerkki pariskunnasta, joka ei aio hankkia lapsia urakehityksensä esteeksi. Mieli tosin muuttuneen viiden vuoden sisään, kun naisen hormonikello alkaa soida. Mies ei kantaansa kumoja ja naistenlehden luottotoimittaja saa pian julkistaa parin eroavan. Nainen lisääntyy seuraavan vastaantulevan ja suostuvaisen miehen kanssa, kun taas näyttelijämies elää vapaasti vielä parikymmentä vuotta. Hän saa pitkästä urastaan palkinnoksi professorin viran teatterikoulusta ja lopulta saattaa raskaaksi rakkauden sokaise-man opiskelijan. Lapsi saa isältään vahvat teatterigeenit ja pystyy myöhemmin käymään läpi etäistä isäsuhdettaan kriitikkojen palvomassa näytelmässä, jota yleisö ei kuitenkaan löydä.

Pelkistetysti sisustettu asunto ei näytä vielä lapsiperheen kodilta. Keittiön ja eteisen välisessä tilassa on puinen viinipulloteline. Näyttää siltä, etten vielä vähään aikaan voi juoda viinejä, mutta saatan vahingossa pudottaa Chardonnayn lattialle, kun opin liikkumaan. Jos isä on säästänyt pulloa jotain erityistä hetkeä varten, se hetki saattaakin olla se, kun minä tunnen hienostuneen ranska-

laisen valkoviinin lattialla varpaitteni välissä. Isä saa tyytyä notkeaan ja keskitäyteläiseen vitutukseen.

Kun vaippani on tuskallisen hitaasti vaihdettu, isä tekee kanssani pienen kierroksen kaksiossamme. Hän esittelee minulle asuntoa ja osoittelee tavaroita, vaikkei neljän päivän ikäinen mitään ymmärrä. Kirjahyllyn kohdalla hän poimii esille muutamia lastenkirjoja, joita hän on jo valmiiksi hankkinut. Nalle Puheja on ostettu ja Liisa ihmemaassakin löytyy, vaikka joku saattaisi paheksua sen vesipiippu- ja sienikuvauksia huumemyönteisinä. Hyllyssä on myös opas onnelliseen vanhemmuuteen, kaikki Stig Larssonin kirjat, valokuvakirja tatuoinneista ja Jack Kerouacin Matkalla, jonka lukeminen jäi minulta joskus kesken. Täytyy kysyä, suostuvatko vanhempani lukemaan sen minulle iltasaduksi.

Mielenkiintoisten kirjojen lisäksi löydän asunnosta monta terävää kulmaa, johon voin lyödä pääni, kun harjoittelen kävelemistä. Etsin katseellani myös tavaroita, joihin voisin vahingossa tukehtua. Se ei vaikuttaisi olevan kovinkaan vaikeaa, sillä olohuoneesta löytyy toffeeta ja sohvapöydällä on kaulakoru, joka varmasti koristaisi myös kaulan sisällä.

Makuuhuone on pieni, siellä ei voi tehdä muuta kuin nukkua ja rakastella. Uskon kuitenkin molempien aktiiviteettien vähenevän lähiaikoina radikaalisti, sillä minulekin on varattu oma petipaikka sinisen seinän vierestä. Vihaan jo nyt sänkyni yläpuolella roikkuvaa muovista vauvalelua. Tyynylle heitetty unilelu muistuttaa etäisesti pupua ja joku osa minusta on iloinen tuosta peh-

meistä esineistä. Vanhempieni futon-patjan päällä on musta päiväpeitto ja ikkunassa on tummat pimennysverhot. Lattialla lojuu vanha Image-lehti, johon minuaikin haastateltiin silloin, kun minulla meni vielä hyvin.

Keittiö on väritykseltään limenvihreä varmasti äidin päätöksestä, mutta harmaiden kaapistojen täytyy olla edellisen asukkaan valitsemat. Seinään kiinnitetyillä hyllyillä on lomamatkoilta tuotuja pieniä lasi- ja puuesineitä, jotka ovat muistuttamassa vanhempiani vapaudesta, josta he vielä hetki sitten saivat nauttia.

JOTAIN NAURETTAVAA ON SYNTYNYT.

Äiti on kaunis ja lempeä, väsynyt mutta maailman ihanin. Makaan vasten rintoja, jotka voisivat olla urheilulehden bikiniliitteen kansikuvassa. Ehkä tämä ei ollutkaan niin huono juttu tämä syntymä.

Kolmekymppinen koomikko jälleensyntyä avuttoman vauvan kehoon, aikuisen tietoisuudella. On tullut kontatuksi kotiin aikamoinen bileistä, ja nyt se pitäisi opetella uudelleen. Edessä taitaa olla identiteettikriisi jos toinenkin...

9 789513 193638

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9363-8